

Иван Вазов
Българският Бог

Жив е той, жив е!...

Хр. Ботев

Тревожни дни, велики дни! Не знам
прекарвал ли е друг народ такива.
триумфи, слава! – а сърцата нам
змия гризе, отрова в тях излива.
Душмани грозни с низки врагове
обграждат ни. Стихия на коварство!
На адска завист демонът реве
към младото, великото ни царство!
И хищни птици яростно кълват
меса ни живи, кръв ручи от рани...
Затуй ли нашите свети герои мрат –
да бъдем грабени, разкъсвани, обрани?
Българио, треперя с твоя гнев,
треперя с твойта ярост безгранична,
треперя с яростта на бесний лев,
на който, настръхнала, си днес прилична;
треперя с целий негодующ свет
пред тоз позор; с душите възмутени
на твоите храбри синове без чет
по бойните полета покосени.
Но жив е българският бог. Той нас
в най-мрачни векове пази: пази ни
при Шипка, Сливница, Люлебургаз –
и днес той бди въз нашите съдбини.
И днес той бди въз нас, невидим страж
народен, и не ще да ни остави.
О, жив е българският бог, богът наш
велик, и чудеса за нази прави.
Защото правдата е с нашият меч
и имаме велико тук призвание
и славна рол в историята веч
съдбата предвидлива начърта ни.
И пак ще одолейм! И по-висок
ще бъде нашият полет свободни
въпреки вси сили преизподни!
О, жив е, жив е българският бог!

Февруари 1913

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Вилиана В. Янева, юли 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4885>]